

starec. Zdaj je ritmično bobnal po mizi, ko je našteval grehe trmoglavih toryjev, potem jih je sklenil in dvignil počasi do prsi, dà, če je prekipelo njegovo govorniško navdušenje, jih je dvignil tudi čez glavo in bliskovito udaril ž njimi po mizi, da je še bolj naglasil svojo ogorčenost proti angleški taktiki na Irskem. Ali je pa dvignil grozeče desni kazavec, da pozove plemstvo in bogataše, naj ne mislijo le na svoje interese, in da jim pokliče v spomin moralna načela, ki morajo vladati v javnosti. Ali je pa z dostojanstveno slovesnostjo počasi krenil z roko proti strani svojih nasprotnikov in nagnil svoje telo, da podpre s tem svarilo, da naj nikar ne budé spečega leva, neukrotne demokracije¹⁾). Bil je krasen mož, prvi parlamentarec svoje dobe!“

Obrnili smo se proti izhodu.

„Ali imate tudi pri vas kak parlament?“ me vpraša Kitajec.

„Kaj en parlament!“ mu odgovorim. „Pri nas imamo dva državna zbora. Pa še kakšna! Pri nas ima vsak poslanec svojo mizo in

sedi bolj prijetno, kakor tukaj sam master Speaker. Kaj pa je ta zbornica v primeri z dunajsko ali budimpeštansko? Nekoliko boljši tramvajski voz, v katerem se ljudje sujejo in sedé drug na drugem kakor natlačeni slaniki! Tudi več izpremembe je pri nas. Če reče dunajski državni zbor: To je belo! se oglasi takoj ogrski in kliče: To je črno! Mi smo sploh prvi na svetu v parlamentarnih zanimivostih. Nikjer se ne govori toliko jezikov, kakor pri nas. Nikjer niso debate tako dolge, nikjer se ne stavi toliko nujnih predlogov, nikjer se ministri tako hitro ne menjavajo, nikjer se poslanci tolikrat ne stepó in ne pobijejo toliko stolov in miz, kakor pri nas! Mi se v teh stvareh sploh nikomur ne vdamo. Tukaj vlada idiličen mir v primeri s parlamentarnimi bitkami, ki jih vojskujejo naši ljudski zastopniki.“

„Tudi pri nas bomo naredili parlament v Pekinu“, se je pohvalil mandarin.

„Prav imate“, mu rečem. „A naredite samo enega, dveh nikar!“

Šli smo po stopnicah doli in skozi hodnik Sv. Štefana v parlamentno cerkev, posvečeno istemu svetniku.

(DALJE.)

¹⁾ Steffen: „Aus dem modernen England“ 247 sl.

ZVONIMIR:

TEMNA NOČ . . .

Temna noč . . . Le tam v daljini
drobna lučka še gorí.
Kje bom našel, kje bom našel
belo stezo do vasi?

Da sem vetrič, ej, razpihal
megle bi izpod neba,
da sem solnce, ej, prisvetil
izza sivih bi gorá.

Ali zdaj . . . Le sveti, lučka,
mi v življenja trudne dni!
Daleč do vasi je rodne,
temna noč krog mene bdi . . .

